

„сила.“ Сама по себе си, тя има форма, съдържание и смисъл. Важно е, какъ ще я произнесете. Може така да я произнесете, че да не произведе никакъв ефект, а можете и така да я изговорите, че да разтърси небето и да произведе гърмотевици, свѣткавици и дъждъ. И следъ това може така да изговорите думитѣ „сила жива,“ че дъждътъ и гърмотевицитѣ да престанатъ, небето да се проясни, и слънцето да изгрѣе. Значи, всѣка дума има основенъ тонъ. Попаднете ли въ нейния тонъ, тя произвежда известенъ резултатъ. Сжщевременно, думитѣ въ речъта трѣбва да се нареждатъ по известенъ законъ, че една дума да предизвиква друга. Това наричаме законъ на асоциацията. Ако човѣкъ забрави нѣкаква дума, по асоциация, той може да я възстанови въ паметъта си. Този законъ сжществува и въ музиката. Ако попадне въ този законъ, човѣкъ може да произвежда тоноветѣ единъ следъ другъ. Прекъсне ли връзката между тоноветѣ или между думитѣ, човѣкъ се намира подъ влиянието на обратния законъ — законъ на дисоциация или разединяване.

Стремете се къмъ основния тонъ на нѣщата. Попаднете ли въ основния тонъ, всичко върви добре. Каквато наука и да изучавате, намѣрете първо основния ѣ тонъ. Задачата на ученитѣ се свежда, именно, къмъ това, да намѣрятъ основния тонъ на всѣки отрасълъ отъ науката. Постигнатъ ли това, тѣ могатъ да произведатъ голѣмъ превратъ въ човѣшкия жи-